

Sygn. akt III SO 19/10

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku B. W.

o wykładnię postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2010 r.

w sprawie III SW 383/10,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 lutego 2011 r.,

oddala wniosek.

Uzasadnienie

W dniu 29 listopada 2010 r. B. W. wniósł do Sądu Najwyższego „wniosek o wykładnię orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2010 r. Sygn. akt III SW 383/10 przez wskazanie daty podania wyników wyborów do wiadomości publicznej przez Państwową Komisję Wyborczą”. Postanowieniem tym Sąd Najwyższy pozostawił bez biegu protest wyborczy B. W., jako niespełniający warunku z art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 72, poz. 467, powoływanej dalej jako ustawa o wyborze Prezydenta lub ustawa), który wpłynął po upływie 3 dni od dnia podania wyników wyborów do wiadomości publicznej przez Państwową Komisję Wyborczą. W uzasadnieniu wniosku domagał się wyjaśnienia, że „skoro termin liczy

się od dnia podania wyników wyborów do publicznej wiadomości, to jakiego dnia nie uwzględnia się przy obliczaniu tego terminu w 2010 r. ?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W utrwalonym orzecznictwie art. 352 k.p.c. w zakresie dotyczącym wykładni orzeczeń sądowych przyjmuje się, że konieczność dokonania wykładni orzeczenia zachodzi wówczas, gdy jego treść jest sformułowana w sposób niejasny, który może budzić wątpliwości co do samego rozstrzygnięcia, zakresu powstałej powagi rzeczy osądzonej, a także sposobu jego wykonania. Takie niejasności lub wątpliwości nie dotyczą ani sentencji, ani uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2010 r., III SW 383/10, pozostawiającego protest wnioskodawcy bez dalszego biegu. W uzasadnieniu tego postanowienia skład zwykły (trzyosobowy) Sądu Najwyższego powołał się i przytoczył treść wpisanej do księgi zasad prawnych uchwały składu powiększonego siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1995 r., III SW 8/95 (OSNP 1995 nr 25, poz. 304), która zawiera wnioskowaną przez wnioskodawcę wykładnię dotyczącą sposobu liczenia biegu 3-dniowego terminu do wniesienia protestu przeciwko wyborowi Prezydenta RP. Należy podkreślić wiążący walor prawny wymienionej zasady prawnej, który polega na tym, że jeżeli jakikolwiek skład Sądu Najwyższego zamierzałby odstąpić od wykładni dokonanej w uchwale składu powiększonego, którą wpisano do księgi zasad prawnych, to byłby zobowiązany przedstawić powstałe zagadnienie prawne do rozstrzygnięcia pełnemu składowi izby (art. 62 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.). Z takiej regulacji wynika brak jakichkolwiek prawnych możliwości dokonywania przez skład zwykły Sądu Najwyższego dalszej lub innej wykładni zawartej w wiążącej dla tego składu uchwale (zasadzie prawnej) składu powiększonego Sądu Najwyższego. W szczególności rozpoznając protest wnioskodawcy w sprawie o sygn. akt III SW 383/10 skład zwykły (trzyosobowy) Sądu Najwyższego, który wydał postanowienie z dnia 27 lipca 2001 r., nawet nie rozważał takiej możliwości, potrzeby lub konieczności, ponieważ i przede wszystkim pozostawił protest wnioskodawcy bez dalszego biegu, uznając, że wpłynął on do Sądu Najwyższego po upływie 3-dniowego terminu do jego wniesienia. W takich okolicznościach sprawy sposób liczenia, a w szczególności

dzień (początek) biegu terminu do wnoszenia protestów wyborczych i tak nie miałby żadnego wpływu na wymienione postanowienie.

Ponadto z tezy wymienionej uchwały składu powiększonego również dla wnioskodawcy wynika „w sposób niewątpliwy”, że termin do wniesienia protestu określony w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (aktualnie jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 72, poz. 467) rozpoczyna bieg od dnia następnego po podaniu wyników wyborów przez Państwową Komisję Wyborczą i kończy się z upływem tego trzydniowego terminu. Sentencja tej uchwały składu powiększonego jest zatem pełna, jednoznaczna i precyzyjna, a przeto powinno być oczywiste dla każdego typowego (przeciętnego) jej czytelnika, za którego można uważać także wnioskodawcę, że - jak to dodatkowo wyraźnie wyjaśnia zawartość uzasadnienia tej uchwały: „zgodnie z art. 73 ust. 1 tej ustawy protest wnosi się nie później niż w ciągu 3 dni od dnia podania wyników wyborów do publicznej wiadomości. Skoro termin liczy się ‘od dnia’, to wynika z tego, że dnia podania wyników wyborów do publicznej wiadomości nie uwzględnia się przy obliczaniu tego terminu” po to, aby uprawnieni do wnoszenia protestów mieli zapewnione trzy pełne 24-godzinne dni (trzy pełne doby) na ewentualne wnoszenie protestów do Sądu Najwyższego.

Powyższe okoliczności sprawiają, że wniosek o wykładnię postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2010 r., III SW 383/10, okazał się całkowicie i oczywiście bezzasadny, co doprowadziło do jego oddalenia.